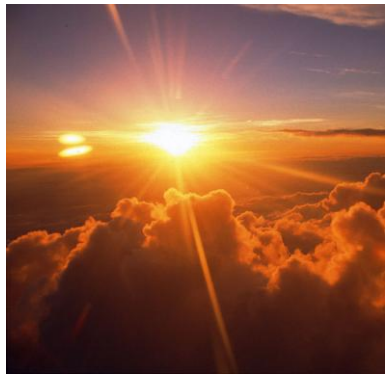

EL TIMBALER DEL BRUC

Durant l'any mil vuit-cents vuit, la guerra havia florit.

Era un dia qualsevol i brillava molt el sol.

L'exèrcit napoleònic, origen de mal agònic,

van entrar per la Jonquera, la perillosa frontera.

Entre boscos i muntanyes i animals de llargues banyes

travessaren nostra terra disposats a fer la guerra.

Dies després de partir, quan despuntava el matí,

divisaren Barcelona, on hi havia la corona.

S'esperava una desgràcia governada per l'audàcia .

Una crisi al principat, d'això en va ser el resultat.

El comerç amb el nou món fou substituït pel front.

Es perderen les riqueses i a la terra les belleses.

Gairebé mig any després, atacaven més i més.

Tot això que té tan pes és la guerra del Francès.

Aquella en què els francesos, i no pas els escocesos,

atacaren Catalunya amb molta esma i molta punya.

Però heus aquí un bon matí, els francesos van sortir.

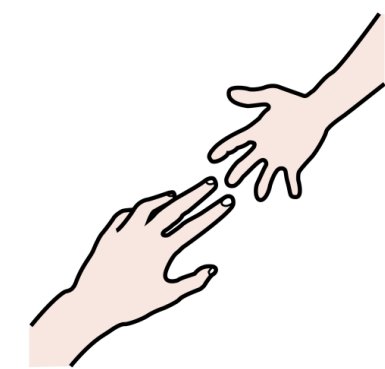
Se n'anaren a l'Anoia, de Catalunya una joia,

per poder aconseguir el seu desig d'envair.

Se n'anaren cap El Bruc, on vivia l'arxiduc,

que era molt ben conegut per donar a tothom ajut.

Els del poble amb estupor, s'armaren de molt valor

per lluitar contra el temor i poder vèncer l'horror

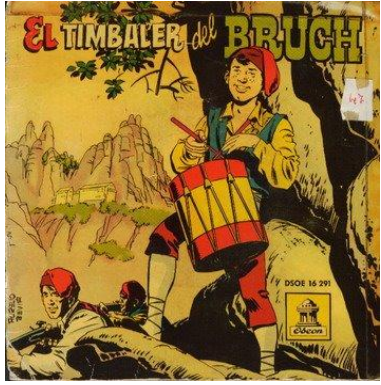
que inspiraven els francesos pel camí matant pagesos.

El poble era ben armat, ben a prop de Montserrat,

però un noi espavilat
pels més grans no era escoltat.

No era pas ni gros ni fort,
no podia ni ser a l'hort.

Tot i no ser pas gaire alt
sempre anava amb un timbal.

Ell que volia ajudar,
a casa el van enviar.

Del primer atac dels francesos
van sortir-ne tots il·lesos,

però un segon es preparava
i el noiet ja preguntava.

Van dir-li altre cop que no,
encara era petitó.

El noiet enrabiat
va marxar tot enfadat.

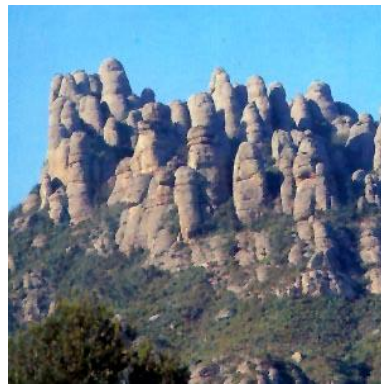
Amb el timbal a la mà
ell es va intentar calmar.

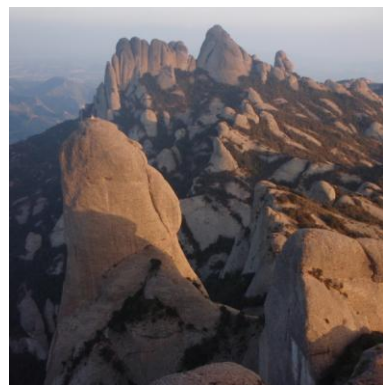
Cada cop que repicava
la seva ràbia augmentava,

i tot tocant i picant
es dirigí al lloc més sant.

Tot pujant a Montserrat
estava més enfadat.

Des del cim més alt estant,
ell seguia repicant,

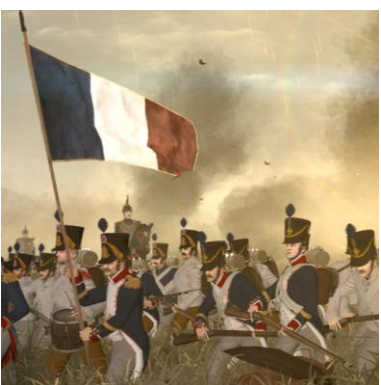
quan de sobte va sentir
un soroll que el va atordir.

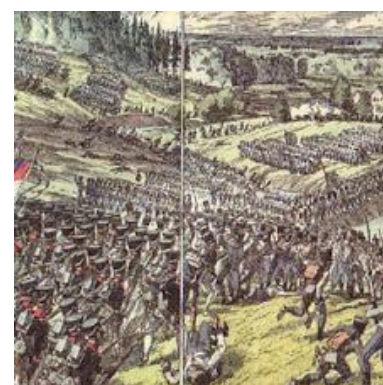
El repicar del timbal
feia un soroll infernal.

Les parets de Montserrat
l'havien amplificat.

Va tenir una gran pensada:
tenir la tropa enganyada.

"Si repico molt més fort,
creuran que arriba la mort"

I repica que repica,
els francesos mica en mica

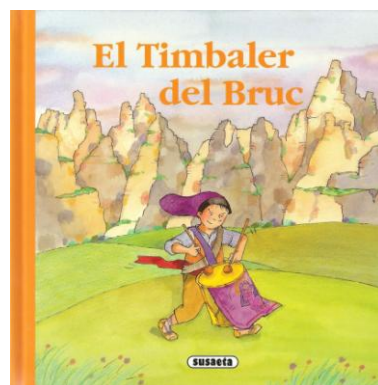
van fugir molt espantats,
pel noiet ben enganyats.

El timbaler entremaliat
sorprengué tot el poblat.

Fou rebut com un heroi
i se'n sentí molt cofoi.

Fluix, petit però espavilat,
la història us hem narrat.

**Anna Morral, Guillermo Mollá,
Alaitz Zapirain i Adriana Parcerisa
2014**